

Що ма си майко продала
 На чуждо село Аргатинъ:
 Овци и кози да пася,
 Да ми се смѣятъ хората...

 Проклѣтъ билъ човѣкъ вуйка ми,
 Проклѣтъ е, майко—казвамъ ти—
 Неща при него да сѣда...
 При татка искамъ да ида,
 При татка въ Стара Планина;
 Татко ми да ме научи
 На к'ѣвто иска занаятъ...

Тѣй строго, рѣшително пита Чавдаръ майка си,
 зарадъ любовта на която героятъ обича свободата.
 Той е вече голѣмъ, нарасналъ е въ своето съзнание
 да дѣли мегданъ съ народнитѣ душмани, които неми-
 лостиво ще гони съ своето отмъщение, за да бжде
 крило за слабитѣ и потиснатитѣ. А такъвъ герой за-
 служава слава, заслужава поезия, защото е станалъ
 от'екъ на народни болки, на вдовичи плачъ и на
 черно робство.

Кой незнай Чавдаръ войвода,
 Кой не е слушалъ за него?
 Чорбаджия ли изѣдникъ,
 Или турскитѣ сердари?
 Овчаръ ли по планината,
 Или пѣкъ клѣти сюрмаси?
 Водилъ бѣ Чавдаръ дружина
 Тѣкмо до дваисетъ години,
 И страшенъ бѣше хайдутинъ
 За чорбаджии и турци;
 Ала за клѣти сюрмаси
 Крило бѣ Чавдаръ войвода!
 За туй му пѣе пѣсеньта...